

BŘEZEN

POVOLÁNÍ K PRAVÉ VÍŘE

Sokrates a podle jeho příkladu Plato děkovali denně bohům za tři věci: že je neučinili zvířetem, ale člověkem, že se nenarodili jako žena, ale jako muž a že nejsou barbaři, ale Řekové.

S odstupem bychom mohli snad děkovat jen za první uvedenou věc. Jako věřící křesťané však také především děkujeme za to, že můžeme být Božími dětmi. Píše o tom apoštol Pavel: „Vždyť jste všichni Božími dětmi vírou v Ježíše Krista. Vy všichni, pokřtění v Ježíše Krista, jste totiž oblékli Krista: není tu ani Žid, ani Řek, není tu ani otrok, ani svobodný člověk, není tu ani muž, ani žena; neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“ (Gal 3,26-28) Možná, že Pavel znal Sokratovo a Platonovo děkování, a tak na ně reagoval těmito slovy. Každopádně zdůraznil milost povolání k pravé víře, zatímco miliardy lidí v současné době poznání a víru v pravého Boha, který se stal člověkem v Ježíši Kristu, s námi nesdílejí.

Sv. Terezie děkovala před smrtí bez ustání Pánu, že je dcerou katolické církve a umírá jako věřící křesťanka. Také Ludvík XVI. ve svém testamentu osvědčoval především, že umírá v jednotě s apoštolskou církví katolickou.

Naše víra však má být živá, což není jen označení bdělého stavu, kdy si člověk uvědomuje svou víru, ale jde o její projevy v životní praxi. V podobenství o královské hostině je uveden varovný příklad hosta bez svatebního roucha. Tím je naznačena nepřítomnost živé víry, která je nejen darem, ale také životním úkolem.

Je však nade vše pochybnost, že víra je první podmínkou spásy a její zárukou, legitimací opravňující ke vstupu do nebeského Jeruzaléma, klíčem k nebeské bráně. Nad naší rakví se jednou bude církev, prosící za smilování pro nás, dovolávat toho, že jsme v Pána doufali a věřili. A i když jsme z lidské křehkosti selhávali, víru jsme přece uchovali.

V minulé úvaze (FL 2/22) jsme sledovali předmět víry. V tomto krátkém pojednání můžeme přistoupit k pohledu na vnitřní úkon víry. Jde o svobodný souhlas rozumu s poznanou Boží pravdou, která je nám zjevena prostřednictvím Církve. Protože jde o úkon naší svobodné vůle, může mít záslužnou hodnotu. Děje se pod vlivem Boží milosti, která však nemaří jeho svobodnou a záslužnou povahu. Proto každý lidský skutek, který podléhá svobodné vůli, má-li vztah k Bohu, může být záslužný. Samotné věření je tedy úkonem rozumu, přisvědčujícího Božské pravdě z pokynu vůle, pohnuté Bohem skrze milost, a tak podléhá svobodné vůli ve vztahu k Bohu. Proto může být úkon víry záslužný. (srov. T. Akvinský: Teologická summa sv. III., ot. II., čl. 9)

Povolání k pravé víře nám umožňuje přístup ke všem pokladům církve, ke všem pramenům milosti, a dává nám právo na všechny prostředky spásy, které jsou církvi svěřeny. Touha starých filozofů po pravdě, kterou se snažili objevit vlastním úsilím, je jistě chvályhodná a přinesla mnohé dobré výsledky. Ty však naprosto převyšuje dokonalost, vznešenost a moudrost Boží pravdy. Také touha po spojení s Bohem, po odpuštění vin, kterého se pohané snažili rozmanitými obřady dosáhnout, nemohla být zdaleka naplněna bez Krista. Totéž platí o touze po jistotě, kterou dosvědčují mnozí konvertité ke křesťanské víře.

Povolání k pravé víře v nás probouzí hluboce procítěnou radost, pokornou vděčnost za tuto

milost, radostnou a mužnou hrdost z povolání. Je také výzvou ke statečnosti, k připravenosti vzdát se všeho, i kdyby se to týkalo vlastního života, protože víra nás pojí s Bohem a zaručuje věčný život. Světci snášeli potupy, křivá svědectví, mlčeli, když byli obviňováni z jakýchkoli vin, sami je na sebe vyznávali; jednu obžalobu však odmítali vždy co nejrozhodněji: obvinění že jsou bludaři nebo že se oddělili od jednoty Církve.

Je třeba vzít v úvahu tři věci, které se týkají povolání k pravé víře:

1. vztah víry a církve podle základního principu, že „mimo církve (tedy bez pravé víry) není spásy“. KKC o tom pojednává v článcích 846-848.

Jak se má rozumět tomuto tvrzení, které často opakovali církevní otcové? Je-li formulováno kladně, znamená, že veškerá spása pochází od Krista - hlavy skrze církev, která je jeho tělem:

„Posvátný sněm... na základě Písma svatého a tradice učí, že tato putující církev je nutná ke spáse. Neboť jedině Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on se pro nás stává přítomným ve svém těle, církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu potvrdil zároveň i nutnost církve, do které lidé vstupují křtem jako branou. Proto by nemohli být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil církev jako nezbytnou, a přesto by nechtěli do ní vstoupit anebo v ní vytrvat.“ (2. vatikánský koncil, LG 14)

Toto tvrzení se nevztahuje na ty, kteří bez vlastní viny neznají Krista a církev:

„Věčné spásy mohou dosáhnout všichni, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, avšak s upřímným srdcem hledají Boha a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.“ (tamtéž, 16; srov. Kongregace pro nauku víry, dopis bostonskému arcibiskupovi z 8. srpna 1949: DS 3866-3872)

„Bůh si může cestami, které jsou známy jen jemu, přivést lidi, kteří bez vlastní viny neznají evangelium, k víře, bez níž se mu nelze líbit, přesto však připadá církvi povinnost a zároveň svaté právo hlásat evangelium všem lidem.“ (2. vatikánský koncil, AG 7)

Z předchozích slov poznáváme, že nám Kristovo učení nedovoluje šmahem zavrhnout jako peklu propadlé ty, kteří v církvi nejsou. I když o jejich osudu nic nevíme, přece je však jisté, že cesta k nebi je pro ně neobvykle složitější, zatímco pro nás mnohem otevřenější, jistá, bez bloudění, za pomoci milostí, které přijímáme ve sv. svátostech i mimo ně.

2. Dále je třeba uvést, že povolání k pravé víře je skutečně milost, t. j. nezasloužený dar, na který jsme neměli žádný nárok, dar, který nám svou nejdražší krví zasloužil Kristus. Může někdo říci, že si Panna Maria zasloužila důstojnost Matky Boží? A kdo by mohl říci o sobě, že si zasloužil být povolán k důstojnosti Božího dítěte a být povýšen ze stavu služebníka do stavu adoptivního syna Božího, být přijat do rodiny nebeského Krále?
3. Víme také, že nás Bůh povolal k pravé víře svobodně...Kolik je těch, kteří tuto milost nedostali a kteří by si ji snad mnohem více vážili! (Mt 11,21) Proč Bůh povolal právě nás? To je tajemství jeho prozřetelnosti, jeho milosrdenství a jeho lásky...

P. L

Liturgický kalendář

Březen 2022

2. středa

POPELEČNÍ STŘEDA

6. NEDĚLE

1. NEDĚLE POSTNÍ

13. NEDĚLE

2. NEDĚLE POSTNÍ

19. sobota

Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE

20. NEDĚLE

3. NEDĚLE POSTNÍ

25. pátek

Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

27. NEDĚLE

4. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

SETKÁNÍ FARNÍ RADY

V pátek 11. března bude setkání farní rady.

BIBLICKÉ KATECHEZE

Biblické katecheze budou pokračovat **v sobotu 5. a 19. března** po večerních bohoslužbách.

CHORÁLNÍ MŠE SVATÉ

Chorální mše sv. se slaví **každou sobotu** v kostele sv. Jana Nepomuckého od 17.00 hod.

KŘÍŽOVÉ CESTY

Během celé postní doby se budou konat pobožnosti Křížové cesty vždy **v pátek** v kostele Nejsvětější Trojice a **v sobotu** v kostele sv. Jana Nepomuckého **od 16.30 hod.**

JARNÍ ÚKLID KOSTELA

Úklid kostela před Velikonocemi proběhne **v sobotu 9. dubna** před Květnou nedělí.

Zápis ze schůze farní rady konané 11. 2. 2022

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, E. Horáková, V. Funda, P. Lohelius

- 1/ sobota 26. 2. : dopoledne – úprava zahrady u kostela sv. Jana Nep.
odpoledne od 15.00 hod. - duchovní obnova farnosti s bratrem jáhnem Pavlem Karlem Mráčkem
- 2/ promítání filmu *Umučení Krista* 12.3. ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách – připraví P. Zborník
- 3/ návštěva P. Jana Dlouhého v Mníšku pod Brdy 11. 6. 2022 k 25. výročí jeho kněžského svěcení – odpoledne výprava na Tetín - autobus objedná V. Funda
- 4/ urgence kontroly zvonů kostela sv. Jana Nep. - zajistí P. Lohel
- 5/ vývěska před brankou u kostela sv. Jana Nep. - obnovu zajistí V. Funda
- 6/ vitráž na jižní stěně kostela sv. Jana Nep. - žádost o grant na opravu – V. Bobysud

Zapsal: P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Poděkování za úpravu zahrady

V sobotu 26. 2. proběhla úprava zahrady kolem kostela sv. Jana Nepomuckého. Děkujeme všem, kteří přišli a neváhali nasadit své síly pro potřeby naší farnosti.

Březen

Denní modlitba apoštolátu

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.
Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce.
Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Úmysl papeže: *Za křesťanskou odpověď na bioetické výzvy*

Modleme se za nás křesťany, abychom tváří v tvář novým bioetickým výzvám vždy podporovali ochranu života prostřednictvím modlitby i konkrétního nasazení ve společnosti.

Národní úmysl: *Za katechumeny*

Modleme se za všechny, kdo se připravují na křest, aby pevně přilnuli ke Kristu a jeho církvi.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, P. Zafka

15. každého měsíce

130 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: P. Zafka

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně